

Arrest

**nr. 56 278 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, van Nepalese nationaliteit, op 2 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 juni 2003 een asielverzoek in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 juni 2003 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 16 juli 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen voormelde beslissing twee maal een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arresten met nummers 153.048 en 153.058 van 21 december 2005 verwierp de Raad van State de tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 juli 2003 ingestelde beroepen.

1.5. Bij brief gedateerd op 1 februari 2006 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 2 juni 2008 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij brief gedateerd op 24 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 september 2009 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij brief gedateerd op 8 december 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 maart 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Bij brief gedateerd op 7 mei 2010 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 3 november 2010 ter kennis gebracht is, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2010 werd ingediend door :

(M., S.) (...)

nationaliteit: Bhutan

(...)

volgens paspoort: (P., P. B.)

geboren op (...) met de Nepalese nationaliteit

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 17.05.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en daarvoor lessen heeft gevolgd, in zijn eigen onderhoud wil voorzien en niet afhankelijk wil zijn van enig sociaal vangnet, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, die hij indiende op 05.06.2003, werd afgesloten op 17.07.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 21.07.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk anderhalve maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt tevens dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en gebrekkig is of ontbreekt.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

(...)

De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathélet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009.

Ondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathélet deze vernietigde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende worden eisen toegevoegd aan het bestaand artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden.

De aanvraag dient immers enkel getoetst te worden aan artikel 9bis vreemdelingenwet

Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde

- werkwillegheid,*
- Nederlandse taalkennis,*
- een sociaal netwerk,*

Al deze elementen, die in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, ruim voldoende zijn om een regularisatie van verblijf te rechtvaardigen, worden door de Dienst Vreemdelingenzaken weggewist.

Het blijven toepassen van de vernietigde instructie-criteria - op basis van de zogenaamde discretionaire bevoegdheid van de minister, kan niet aanvaard worden, daar zij het bestaande artikel 9 bis verzaamt EN tevens leidt tot willekeur wat onaanvaardbaar is in een rechtsstaat.

Het feit dat de Raad van State deze instructie criteria heeft verworpen, omdat zij onwettig tot stand gekomen zijn, heeft voor gevolg dat het klassieke artikel 9 bis dient toegepast te worden.

De motivering in de bestreden beslissing verwijst enkel naar de criteria zoals opgesomd in de vernietigde instructie, en wijst op die basis de aanvraag af.

Bovendien druist zij lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkwillegheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd.

Deze motivering kan niet weerhouden worden.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in zijn aanvraag d.d. 17 mei 2010 zich beroept heeft op het criterium 2.8.A. Hierbij dient te worden opgemerkt dat criterium 2.8.A alleen in aanmerking wordt genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen. Verzoeker had zich dus enkel kunnen beroepen op criterium 2.8.A indien hij zijn aanvraag binnen die drie maanden had ingediend of geactualiseerd.

Waar verzoeker meent dat het blijven toepassen van de criteria het artikel 9bis van de vreemdelingenwet verzaamt en leidt tot willekeur heeft verwerende partij de eer te stellen dat dit juist gebeurt omwille van de rechtszekerheid, wat volledig kadert binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris.

Verzoekende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst, heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen.

De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Verwerende partij heeft vervolgens de eer toe te voegen dat de bestreden beslissing duidelijk uiteenzet dat het feit dat hij sinds juni 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken en in zijn eigen onderhoud wil voorzien, geenszins verantwoordt dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient. Verzoeker brengt geen argumenten aan in zijn verzoekschrift om de door de beslissing voorziene motivering te weerleggen.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)"

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verweerder correct aangeeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat de door hem aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en dus niet blijkt dat hij zijn aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing is gebaseerd en stelt hem in de mogelijkheid zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten. Er dient bijgevolg te worden besloten dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan verder niet nuttig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet, nu deze bepaling betrekking heeft op de motivering van rechterlijke beslissingen en de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is. Om dezelfde reden is de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van het Hof van Cassatie niet dienstig.

3.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing “*onjuist*” of “*gebrekkelig*” is en hij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduïd dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend door de vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker

heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker, wat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreft, verwees naar het punt 2.8A van de inmiddels door de Raad van State vernietigde instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelde dat hij reeds sinds tenminste vijf jaar in België verblijft, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen, kennis heeft van het Nederlands, werkbereidheid is en een sociaal netwerk heeft.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker zich niet kan beroepen op punt 2.8A van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009 omdat hij niet voldoet aan *“de ontvankelijkheidsvoorwaarden inzake de termijnen”*. Verweerder lijkt hiermee te willen aangeven dat vreemdelingen die hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienden of actualiseerden *“tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009”* zouden vrijgesteld zijn van de wettelijke verplichting om aan te tonen dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens de reguliere procedure. Deze redengeving vindt geen steun in enige reglementaire bepaling en vormt een miskenning van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat het verweerder niet toekomt om door middel van een beleidsinstructie vrijstelling te verlenen van een door de wetgever gestelde voorwaarde. Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk laat verstaan dat vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen in bepaalde gevallen, gelet op een beleidsinstructie, geen buitengewone omstandigheden zouden dienen aan te tonen kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verweerder heeft immers terecht gesteld dat hij in casu geen toepassing kon maken van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009 en heeft derhalve, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen *“eisen toegevoegd aan het bestaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”*. Verweerder heeft daarentegen geverifieerd of de door verzoeker aangebrachte argumenten konden weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij heeft hierbij gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker reeds sinds juni 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en daarvoor lessen heeft gevolgd, in zijn eigen onderhoud wil voorzien en niet afhankelijk wil zijn van enig sociaal vangnet, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verweerder heeft verder toegelicht dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat de duur van de asielprocedure, met name anderhalve maand, niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. De Raad stelt vast dat de gegevens waarop verweerder zich baseert steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om gegevens die wijzen op een integratie, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands, het feit zelfredzaam en werkbereid te zijn en de aanwezigheid van vrienden en kennissen verhindert immers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat hij voldoende elementen heeft aangereikt die een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen, benadrukt de Raad dat in casu de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en dat bijgevolg niet diende te worden overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK